

Men at denne Sammenligning dog kun tilsyneladende er til Stade for os, beror paa forskellige Omstændigheder. Det beror for det første paa den Omstændighed, at vi have dette System med Huslejegodtgørelse, Friboliger og Embedsholiger, hvortil man kun i ringe Grad har tilsvarende ved Kristiania Universitet og næsten intet tilsvarende ved de 2 svenske Universiteter. Af begyndende Professorer ville hos os 13 straks have, foruden den faste Gage, de 3,600 Kr., hvis dette bliver Lov, Embedsholig eller, hvad der er sat i Klasse dermed: 1,200 Kr. Af de andre 36 Professorer ville 16 have Professorbolig eller Huslejegodtgørelse, der andrager 1,200 Kr. Der bliver 20 tilbage, som kun have denne faste Lønningsindtægt, som altsaa ere stillede 900 Kr. årlig ringere end deres Kolleger ved Kristiania Universitet, men for hvis Bedkommende det, om end sent, opvejes ved, at de stige til 6,000 Kr. + 1,200 Kr., altsaa til 7,200 Kr., medens en Kristiania-Professor ikke kan naa højere op end til 6,000 Kr. + 600 Kr., og med Hensyn til de svenske Universiteter maa en retfærdig Sammenligning drages med ind i Beregningen, at der er $\frac{1}{3}$ af Professorerne, der betegnes som ekstraprofessorer, som ikke have 6,000 Kr., men kun 4,600 eller 4,400 Kr., medens de samme hos os ere normerede Pladser; derfor, hvis man tænker sig et svenst Universitet besat med 49 Professorer, det samme Antal, som vi have, hvoraf $\frac{1}{3}$ er lønnet med 4,400 Kr. og $\frac{2}{3}$ med 6,000 Kr., bortset fra Huslejegodtgørelse, vil det for et saadant Universitets Bedkommende blive et årligt Lønningsbudget — som jeg allerede har bemærket i det andet Ting — af 270,000 Kr. omtrent, medens det for det danske Universitets Bedkommende efter denne Lønningsordning vil blive et Lønningsbudget — naar vi bortse fra Huslejeportioner og Embedsholig — paa henved 250,000 Kr., altsaa 20,000 Kr. mindre; men naar Huslejeportioner og Embedsholiger vedtages, bliver Budgettet 285,000 Kr. omtrent, det vil sige: 15,000 Kr. højere end for et svenst Universitet; derfor falder Sammenligningen i Virkeligheden ikke ugunstig ud for vort Universitet. Forholdet er i Virkeligheden dette, at vi i Danmark, idet vi regulere paa en anden Maade — om Maaden nu er rigtig eller ej, skal jeg ikke komme ind paa — dog ikke give mindre Lønninger til Universitetsprofessorerne end i Sverige og Norge.

Men, kunde man nu sige, man er ikke berettiget til at betragte dette som et blot midlertidigt Stade; naar vi nu faa en saadan Lønningslov, saa er Sagen dermed af-

sluttet, og saa bliver der ikke mere Tale om en Udvikling af Forholdene. Det kan naturligvis siges, og en vis Betydning i den Henseende har selvfølgelig en Lønningslov, men hvis vi se hen til Rækken af Lønningslove, som vi have haft, se vi dog, at de ikke have haft en saa særdeles lang Levetid. I Slutningen af det absolutte Monarki fik vi et Normalreglement i 1844—45. Saa fik vi under den fri Forfatning en ny Lønningslov i 1858, altsaa 14 Aar efter; derpaa fik vi atter en ny Lønningslov i 1871, altsaa 13 Aar efter, og nu 20 eller 21 Aar senere have vi sandsynligvis en ny Lønningslov. Hvor længe denne ny Lønningslov vil leve, naar Tidsforholdene og den sociale Udvikling kræve en ny Udvikling, ja, derom kan selvfølgelig intet spaaes, men at det skulde vare meget mere end en Menneksalder, kan der egentlig ikke være nogen Sandsynlighed for, naar vi se hen til, at den Lønningslov vedkommende Undervisningsvæsenet, der har været længst, Lønningsloven for de lærde Skoler, kun har været knapt 40 Aar, idet den nu forhaabentlig afløses af en ny, da man fra alle Sider anerkender, at den nu gældende Lov er forældet. Men dertil kommer yderligere, hvad jeg vil fremhæve, at jeg tror, vi ere fuldt berettigede til at betragte det foreliggende som noget, der vil suppleres paa forskellig Maade i Tidernes Løb. Det er sandsynligt, at det vil gaa i Fremtiden, saaledes som det er gaet i lang Tid, at Tid efter anden, som Kravene komme, blive de fyldestgjorte uafhængig af Lønningsloven ved Finansloven eller ved andre finansielle Bestemmelser. At Udviklingen vil gaa frem paa denne Maade, er sandsynligt. Jeg anfører som Bevis derfor dette, at saaledes er det gaet; thi Lønningsloven af 1858 og Lønningsloven af 1871 stod ikke som to Milepæle adskilte fra hinanden, uden noget mellemkommende Led; tværtimod, der ligger imellem disse Love og igen mellem Lønningsloven af 1871 og den, vi nu have, en meget betydelig Udvikling, som ses af Finanslovene, en Udvikling, hvorved baade Normeringsforholdene og Lønningslovene ere blevne regulerede og forbedrede yderligere, end den forudgaaende Lønningslov medførte. Der er al Sandsynlighed for — hvorfor skulde der ikke være en saadan Sandsynlighed? — at dette vil gentage sig. Jeg kan naturligvis kun paa enkelte Punkter her paaberaabe mig, hvad der allerede er kommet til Orde under Forhandlingen i det andet Ting. Det blev udtalt der nede af den ærede Ordfører, angaaende de 3 nu ansatte ekstraprofessorer, som af formelle Grunde maatte udgaa af denne Lov, at man